

Dominika Hájková

neutečeš

● ■ pointa

Neutečeš

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

● — pointa

Dominika Hájková

Neutečeš – e-kniha
Copyright © Pointa, 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

● ■ pointa

copyright © Dominika Hájková, 2020
ISBN 978-80-765-0086-0 tištěná kniha
ISBN 978-80-765-0087-7 ePub
ISBN 978-80-765-0088-4 mobi
ISBN 978-80-765-0089-1 PDF

Dominika Hájková

neutečeš

Z celého srdce chci všem moc poděkovat za podporu při předprodeji. Bez vás bychom knihu Neutečeš v ruce nedrželi. Nejraději bych sem napsala jména všech přispěvatelů. Vážím si každého příspěvku, každého sdílení. Vaše podpora byla nesmírně důležitá a já doufám, že vaše investice do této knihy stála za to. Určitě mi napište na instagramový účet @dominika_hajkova, jak se vám kniha líbila, co vás překvapilo, zaujalo, zkrátka cokoliv, odpovím na každou zprávu. A nebojte se, moje dobrodružství pokračuje, zanedlouho půjde do předprodeje další kniha. Budu ráda, když budete zase u toho!

Poděkování mým kolegům, kteří se podíleli na výrobě knihy:

Ondřej Horník – redaktor

Veronika Žáková – korektorka

Jiří Houžvička – grafik a sazeč

Tereza Kvapil Pokorná – ambasadorka knihy

Darina Krejčí – influencerka

Klára Rutkovská – betačtenářka

Veronika Mahdalová – vedoucí Pointy

Speciální poděkování sponzorům knihy:

Radek Hájek a Eva Hájková, nejlepší rodiče, kteří při mně stáli a fandili mi. Jim patří největší díky, protože mě odmala vedli k tomu, ať si jdu za svými sny. Bez nich bych nenašla odhodlání knihu napsat. Jsem jim vděčná za vše, co mi do života dali a stále dávají.

Emil Hájek a Dana Hájková, babička s dědou, kteří mi poskytlí velkou oporu, prožívali se mnou předprodej od začátku do konce a dodávali mi sílu a víru, že zvládnout se dá vše, když si za tím půjdete. A já si šla. Děkuji!

Jarmila Bělíčková a Jiří Bělíček, další babička a dědeček, kterým jsem vděčná za všechno, co mi do života kdy dali, byli pro mě oporou v dobrém i zlém a také s jejich pomocí jsem svůj sen dotáhla do konce.

Lenka Bilíčková a Radomír Bilíček jsou další dvě osoby, kterých si moc vážím. Jsou to rodiče mého přítele a jsou jako moje druhá rodina. Fandili mi celou dobu, podporovali mě, dodávali mi sílu a odhodlání. I jim z celého srdce děkuji.

Další poděkování patří Lence Šnoblové za velkou finanční podporu při předprodeji. Její děti Lukáška a Simonku jsem měla jako jejich učitelka na starost ve školce. Velice si její podpory vážím a doufám, že si jednou Lukášek nebo Simonka knihu také s chutí přečtou.

Dalším člověkem, který mě finančně podpořil, byl Petr Říha, jemuž patří velké poděkování za ochotu přispět. Jsem ráda, že mu můžu poděkovat takto veřejně.

Velké poděkování patří i Alžbětě Frimlové, která mě též při předprodeji podpořila nemalou částkou. Pracuji v mezinárodní umělecké školce, v níž je paní Frimlová jednatelkou,

a já si nesmírně vážím toho, jakou podporu mám od svého vedení. Děkuji!

Posledním člověkem, kterému chci konkrétně poděkovat, je můj přítel Štěpán Bilíček, který při mě stál po celou dobu vzniku knihy. Podporuje mě, dodává mi sílu, vykouzlí úsměv na tváři, když se zrovna něco nepovede, raduje se se mnou z úspěchů, otírá mi slzy, když mi není nejlépe, zkrátka je tu pro mě. Miluji tě a děkuji!

Děkuji všem svým kamarádkám, kamarádům, kteří vše prožívali se mnou, radovali se, když se spustil předprodej, a měli se mnou trpělivost, když jsem byla nervózní. Maminám a tatínkům ze školky, ať už z předešlé, či stávající, za finanční podporu, paní ředitelce Janičce, která je mým velkým vzorem v učitelské profesi, mým kolegyním, které od rána do večera poslouchaly mé povídání o knize, všem zákaznicím kadeřnického salonu mojí maminky, která každé rozdávala letáčky s informací o předprodeji, děkuji rodině z přítelovy strany za finanční podporu, lidem, které neznám nebo se známe jen ze sociálních sítí a oni se přesto rozhodli mě podpořit. Doufám, že se vám kniha líbí. V neposlední řadě děkuji naší kavárně v Klatovech Café Jednorožec, že jsem i tam mohla umístit letáčky. Věřím, že se tu všichni brzy sejdeme na křtu knihy!

1

Klíče, peníze, léky. Říkám si, co ještě tak můžu potřebovat. Hučí mi v hlavě, asi mi za chvílku praskne. Cítím, jak mi po čele stékají kapky potu. Běhám po obývacím pokoji, kvapně házím do batohu a cestovní tašky jednu věc přes druhou, od oblečení po kosmetiku. V hlavě se mi rojí myšlenky. Říkají mi především, že musím vážně zrychlit. Jsem zvědavá, jak bude to oblečení vypadat, až ho z tašek zase vyndám.

Rozhlížím se po bytě, prohledávám skříně a šuplíky, abych náhodou na něco nezapomněla, neobtěžuju se ani zavírat dvířka. Na stole v jídelně nechávám nedopitý hrnek kávy, ještě má na sobě otisk rtěnky, kterou jsem dnes ráno použila, než jsem šla do práce. Na sporáku stojí hrnec s nedovařenou polévkou a všude po bytě se válí věci.

Rychle házím batoh na záda, do ruky popadnu cestovní tašku, nasadím si tenisky. Se zavazováním tkaniček se nezdržuju, hlavně ať už jsem pryč. Pokud ovšem ještě nějaký čas vůbec mám.

Utíkám dolů ze schodů, vyběhnu na ulici a hlavou se mi honí jen: Utíkej.

Hluk ulice plné taxíků a lidí spěchajících domů z práce, vůně pečiva z vedlejší pekárny mi pouze zdůrazní, že jsem

tu naposledy. Ovane mě chladný vzduch, přestože je skoro polovina července. Běžím přes ulici, po které jsem každé ráno chodila do práce, přes ulici, kde jsem měla útulný malý byteček. V prvním patře, s balkonem, výhledem do zahrady. Milovala jsem to tu, byla radost vracet se z práce na místo, kde jsem se cítila doma.

Stále běžím, dýchá se mi hůř a hůř, pálí mě v krku, začínají mě bolet záda i ruce z toho, kolik nesu věcí, vlasy mi padají do obličeje a v očích cítím slzy. Neustálý pocit, že je za mnou, mě žene kupředu. Už jen jeden blok a budu tam. Jen jeden.

Běžím jako o závod a konečně před sebou vidím budovu, která je pro mě dnes záchranou. Přibíhám k nádraží zpocená od hlavy až k patě. Lidé se po mně zmateně ohlížejí, někteří se dokonce zastaví a upřeně na mě zírají. Jako by nikdy neviděli ženskou běžet.

V rychlosti si kupuju lístek a stále mám zvláštní pocit, že mě pozoruje. Vidí mě. Určitě tu někde je a čeká. Uklidni se a nepanikař, nadávám si v duchu a paní u okýnka, která mi vydává jízdenku, si musí myslet, že jsem se zbláznila.

Mluví na mě a já lapám po dechu, rozhlížím se a nevnímám její slova. Jen přikyvuju, nacpu jí drobné, popadnu lístek, zkontroluju, z jakého nástupiště mi jede vlak, zda jsem si vůbec koupila správnou jízdenku, a opět běžím jako splašená. Tentokrát ze strachu, že mi to ujede.

Průvodčí už zapískal a spokojená skupinka dospělých a dětí ve vlaku mává zřejmě zbytku rodiny a slibují si, že si budou každý den volat. Křičím na průvodčího, aby na mě počkal. Vpadnu do vlaku, zakopnu a batoh mi málem přeletí přes hlavu. Průvodčí nad mými manévry jen zakrotí hlavou.

Najdu volnou sedačku, zabořím se do ní celá uřícená, stále s batohem na zádech. Vlák se rozjíždí. Snažím se zklidnit dech, jen tupě koukám z okýnka. Konečně mi začíná docházet, co se vlastně stalo. A já se rozbrečím.

„Slečno, vystupte, prosím. Slečno!“ zvýšil hlas průvodčí.

Chvilku mi trvalo, než jsem si uvědomila, kdo to na mě huláká. Musela jsem si zdřímnout, a tak mi vůbec nedocházelo, kolik uběhlo času.

Vyhlédla jsem z okýnka. To je zvláštní... Pamatuju si to tu jinak.

„Ale tohle není zastávka Komořičky,“ zaprotestovala jsem rozespálým hlasem.

„Skvělý postřeh. A teď prosím vystupte,“ odpověděl mi průvodčí.

Zmateně jsem na něj zírala. Z jeho výrazu ale začalo být rychle zřejmé, že se mnou ztrácí trpělivost.

„Ale já mám jízdenku do Komořiček,“ odvětila jsem a strkala mu do ruky svůj lístek.

„Vlák končí jízdu v této stanici. Porucha na trati. Oznamovali to všem cestujícím na nádraží. Prosím, vystupte si. Do Komořiček musíte pěšky. Žádný spoj už dnes nejede.“

Sebral se, odešel a nechal mě napospas místu, které jsem vůbec neznala. Popadla jsem dvě tašky, do kterých jsem před pár hodinami zabalila svůj život – nebo spíš to, co z něj zbylo – a vystoupila z vlaku.

Samozřejmě že jsem skrze všechno svoje zmatkování přeslechla, že je na trati nějaká porucha. Člověk by teda hlavně očekával, že když nastane nějaká porucha na trati,

nabídnou lidem náhradní dopravu. Evidentně to všude nefunguje tak jako v Praze.

To, co jsem viděla před sebou, mě docela vyděsilo.

Budova, která se tvářila jako nádraží, vypadala, že přežila několik válek. Dalo by se však pochybovat o tom, že by dokázala přežít nějakou další. Bezvadný.

Usadila jsem se na lavičku před nádražní budovou. Vytáhla jsem z kapsy kalhot telefon, který mi oznámil, že už dlouho spolupracovat nebude, jelikož mu zbývá pár procent baterky. Odfrkla jsem si a rychle jsem zadala do mapy svůj cíl.

Komoříčky jsou pět kilometrů daleko. Vstala jsem a vydala se na cestu. Třeba to stihnu, než se setmí. Červencový den díkybohu konečně vypadal tak, jak vypadat má. Svítalo sluníčko a jeho paprsky mě hřály do obličeje. Společnost mi dělali zpívající ptáci a komár, který mě začal kousat do nohou. Přede mnou se objevil hustý les, mapa mě však neomylně vedla přímo skrz něj.

A tak začala moje cesta.

Nebo možná skončila dřív, než začala.